„Nu te amăgi, creştine, îţi spun că nici lupul nu devine vreodată oaie, conform zicătorii, nici diavolul nu devine vreodată doctor şi mai uşor ar putea să înghețe focul şi să ardă zăpada decât să vindece cu adevărat diavolul, deoarece este întotdeauna neputincios; şi dacă am presupune că ar putea să te vindece trebuie să cunoşti că nu vrea aceasta deoarece sănătatea omului este un lucru bun, ori diavolul urăşte întotdeauna cele bune, de aceea se numeşte urâtor de bine.”

Sfântul Nicodim Aghioritul

Arhimandritul Nectarie Moulatsioti

DESPRE FARMECE ŞI CUM POT FI ELE DEZLEGATE

Traducere din limba greacă
de ierom. Teodosie Hațegan

Carte tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

Editura Bunavestire
Galați 2003

Difuzare:
Editura Bunavestire
Galați
Str.Poşta Veche 161
Tel/fax: 0236-326.730
0236-471.896
E-mail: bunavestire@geniusnet.ro
www.editurabunavestire.ro

©Editura Bunavestire pentru prezenta ediție

I. S. B. N. 973 – 86302 – 8 – 2

INTRODUCERE

Există vrăji? Ce crede Biserica noastră Ortodoxă? Răspundem într-un cuvânt că există vrăji şi, desigur, Biserica noastră cunoaşte lucrul acesta şi le combate.

De altfel, pentru aceasta, sfinţii şi purtătorii de Dumnezeu Părinţi precum Marele Vasile, Ioan Gură de Aur, Ciprian au scris şi rugăciuni care desfac vrăjile. În secolul nostru există un mare număr de oameni care suferă din pricina magiei. Din nefericire, acest fenomen este înspăimântător. Două mii de ani după Naşterea Mântuitorului nostru oamenii au început să se întoarcă la ceremonii satanice şi idolatre şi să invoce duhurile demonice în ajutorul lor, spre îndeplinirea diferitelor lor dorinţe.

Hristos, Care a venit şi a risipit lucrările întunericului şi ale Satanei, este dat la o parte de omul contemporan pentru ca în locul Lui să fie cinstiţi ca dumnezei Lucifer şi demonii săi. Ca o consecinţă, magia (care este adorarea demonilor) ajunge să conducă în epoca noastră; prin mijloacele de informare în masă se aude neîncetat despre atâtea cazuri de magie neagră sau albă.

Numărul oficial al vrăjitorilor, ghicitorilor în cărţi, astrologilor, spiritiştilor, descântătorilor, parapsihologilor care se mişcă în interiorul Greciei şi care trăiesc din exercitarea acestei „profesii" se ridică la 200.000[1].

Gândiţi-vă, pentru a supravieţui, câţi „creştini" îi vizitează zilnic! Şi care plătesc scump fiecare vizită de acest gen.

În această broşură vom încerca, cu cuvinte simple şi clare, să dăm cititorului o idee despre ce este magia, vrăjitoriile, ce sunt vrăjitorii, precum şi pe ce categorie de oameni îi influenţează vrăjile.

Vom mai încerca, după puteri, să îi ajutăm pe acei fraţi care suferă din cauza magiei, arătându-le modalitatea prin care se pot dezlega vrăjile şi lucrarea satanei, şi cum pe viitor pot să se ferească de acestea.

Fie ca această mică broşură să ajute fraţilor noştri suferinzi, care au căzut victime vrăjitoriei şi satanei, şi să-i călăuzească la mântuirea sufletelor şi trupurilor lor. Amin.

[1] Faptul că mulţi dintre aceştia afirmă că sunt creştini -ortodocşi, că folosesc în practicile lor icoane sau cruci, nu este decât o dovadă că îngerul întunericului vrea să se arate drept înger de lumină. Este trist faptul că mulţi dintre aceşti vrăjitori contemporani nu îşi dau seama că slujesc satanei, ci sunt convinşi că sunt vase alese ale lui Dumnezeu, că slujesc semenilor, că sunt gata să se sacrifice pentru binele lor. Diavolul caută să se folosească şi de aceste gânduri bune ale lor, şi profită de faptul că îl ajută să îşi mascheze mai bine planurile de dominare a sufletelor. Gândurile bune ale acestor vrăjitori nu sunt însă suficiente pentru mântuire. Cei mai mulţi dintre aceştia, care mor nepocăiţi, abia în ceasul morţii îşi dau seama că au fost slugi ale satanei (n. ed.).

SATANISMUL,
RELIGIA LUI ANTIHRIST

Satanismul va fi religia lui Antihrist. Deja problema adorării lui Satana, care a reînceput la sfârşitul secolului nostru, ia proporţii considerabile. Ultimele evenimente satanice care au tulburat Grecia sunt o mică mărturie a ceea ce se întâmplă şi a ceea ce pregătesc sataniştii pentru omenire.

Din punct de vedere istoric menţionăm următoarele: Lucifer, cel mai bun arhanghel al lui Dumnezeu care a adus lumina în lume şi pe care astăzi adepţii lui îl numesc Satana, a vrut să fie adorat ca Dumnezeu, făcând revoluţie împotriva Prea Sfintei Treimi. Însă imediat s-a transformat din înger luminos în înger întunecat şi s-a numit Satana.

Dorinţa lui să fie adorat ca Dumnezeu nu a uitat-o şi, de-a lungul veacurilor, a încercat şi încearcă să o îndeplinească. Aşa a creat propria lui religie, religia lui Satana. Satanismul este adorarea lui Satana. În străinătate există „biserici" oficiale şi legale ale lui Lucifer. În Olanda şi Polonia s-a calculat că există 40.000 de adepţi ai lui Satana, în Anglia 60.000. Întreaga Italie are 200.000 de adepţi ai lui Satana, iar în America foarte mulţi americani s-au declarat adoratori ai lui Lucifer.

Aşa cum noi, creştinii, facem diferite slujbe pentru a-I cere ajutorul lui Dumnezeu, aşa şi aceştia fac exact la fel pentru a-l chema pe Satana; de exemplu, noi, creştinii, avem Sfânta Masă şi punem deasupra ei lumânări, candele, tămâie şi altele, tot aşa fac şi ei pentru ca să invoce duhul lui Satana şi ajutorul lui.

Pe Sfânta Masă creştinii aşează Trupul şi Sângele Domnului nostru. La ceremoniile lor de adoraţie sataniştii aşează trup şi sânge de om (de la sacrificiile umane) sau sânge şi trup de animale (de exemplu, cocoş).

Noi mâncăm Trupul şi Sângele Domnului nostru, ei trup şi sânge de oameni sau animale.

Aceleaşi ceremonii în acţiune contrarie. Slujbele pe care le săvârşesc creştinii se numesc Taine. Ceremoniile pe care le execută sataniştii se numesc vrăjitorii. Aşadar, magia şi vrăjitoriile sunt ceremonii pe care le fac sataniştii ca să-l invoce pe Lucifer.

Preotul lor se numeşte vrăjitor, sau vrăjitoare dacă este femeie. Mediumul este intermediarul verigă dintre satana şi oameni.

La preotul lui Hristos credincioşii dau pomelnice spre a fi citite „pentru sănătate şi binecuvântare". Pomelnicele sunt luate de preoţi de la oamenii care-şi iubesc semenii şi vor binele lor.

Sataniştii primesc şi ei nume şi le citesc „pentru nimicire, moarte, etc." (pentru despărţirea soţilor, pentru distrugerea averilor, pentru a fi loviţi oamenii, pentru ca aceştia să ajungă înrobiţi diavolului, etc).

Aceste nume sunt date de oameni care urăsc, care nu-i agreează pe ceilalţi oameni, care îi invidiază şi care, în general, nu doresc împlinirea şi fericirea celorlalţi.

Noi, creştinii, ne folosim de puterea crucii, sataniştii se folosesc de crucea inversă sau de pentagramă (de aceea şi multe bijuterii precum cerceii sau brăţări au semnul crucii inverse).

Noi, creştinii, avem ca imnuri şi muzică psalmodia şi muzica bizantină. Sataniştii au propria lor muzică, Heavy Metal, Death Metal, Black Metal, unde îl glorifică în mod evident pe satana ca dumnezeu, dorind ca toţi oamenii să îngenuncheze în faţa lui. Astfel, prin muzica modernă, ei ademenesc, atrag noi adepţi la religia lui satana. Tinerii, fără să înţeleagă şi să cunoască multe lucruri, ascultând aceste cântece participă şi doresc ceremonii satanice.

După cum a mărturisit un şef al sataniştilor la o întrunire dedicată lui Apollo, el a fost ghidat spre satanism ascultând muzică Heavy Metal.

Dar despre problema satanismului în muzica rock să lăsăm însăşi muzica să ne vorbească.

1. O trupă de muzică Heavy Metal, AC/DC, în cântecul lor „Clopotele iadului", cântă:

„Eşti tânăr, dar vei muri.
Nu voi întemniţa pe nimeni.
Nu voi compătimi nici o viaţă
Nimeni nu îmi va rezista.
Am clopotele mele şi
Te voi lua în iad.

Te voi lua.
Satana te va lua.
Satana te va lua.
Clopotele iadului…”

2. Trupa „Flames”, în cântecul „Păzeşte-te de câinii războiului”, cântă:
„Diavolul, domnul întunericului,
Îți va da puterea
Să guvernezi pământul
Şi pe oamenii lui…
Pentru aceasta vino şi urmează fiara…
Păcat după păcat,
Să glorificăm pe satana,
Împăratul potrivnic lui Dumnezeu şi dumnezeu“.

3. Formația „Led Zeppelin” în cântecul lor „Scară spre cer”[2] cântă:
„… Dumnezeu m-a uitat,
Ție îți cânt dulce satana,
Toată puterea este a lui Satana,
Acesta ne va da 666,
Vreau să merg la diavolul“.
Aceeaşi formație a fost dusă în 1986 la un tribunal din California pentru că pe acelaşi disc a cântat mesaje precum:
„Eu trebuie să trăiesc pentru diavolul,
Nu fi prost cu diavolul,
Nu ai nici o teamă de acesta,
Vreau ca Hristos să îngenuncheze înaintea lui satana…“.

4. De asemenea, un alt exemplu din muzică este şi cântecul trupei „Kiss” –„Dumnezeul Tunetului“. Prezentăm un fragment:
„ …Am fost răsturnat de un diavol,
pregătit să guvernez
ca unicul.
Eu sunt Domnul pustiului…“

5. Un cântec al formației „Rolling Stones” intitulat „Simpatie pentru diavol”, şi care a devenit imn al sataniştilor, are următoarele versuri :
„Te rog lasă-mă să mă recomand,
Sunt un om al bogăției şi senzației.
Am existat de mulți, mulți ani,
Şi am furat multor oameni
Credința şi sufletul.
Am existat când Iisus Hristos
A avut clipa îndoielii
Şi durerii,
Când drăceşte m-am asigurat că Pilat

[2] S-ar putea ca la această melodie (şi poate nu numai aici), arhimandritul Nectarie să facă referire la mesajele subliminale care ar fi înregistrate pe fundalul sonor. Textul clasic al melodiei nu are nimic în comun cu aceste blasfemii. O astfel de precizare este utilă pentru simplul fapt că dacă un tânăr cititor ar fi avut curiozitatea să verifice aceste informații privitoare la texte, ar fi putut rămâne cu impresia că totul este o speculație a preoților speriați de succesul muzicii rock, muzică la are cărei concerte se strâng mult mai mulți tineri decât la biserică. În acelaşi timp trebuie nuanțat faptul că dacă unele formații sunt deschis satanice, fapt care poate fi sesizat chiar din numele lor (cum sunt AC/DC – Antichrist/ Death to Christ - Antihrist/ Moarte Hristosului; KISS – Kings in Satan’s Service – Regi în slujba lui Satan), celelalte sunt unelte ale satanei chiar numai prin patimile pe care le promovează, deşi unii cântăreți afirmă că sunt credincioşi (ajungându-se până la cameleonicul „rock creştin”) - n. ed.).

Şi-a spălat mâinile
Şi a pecetluit destinul lui.
Sunt mulţumit că te-am întâlnit,
Sper să ghiceşti numele meu.
Exact aşa cum toţi păcătoşii sunt sfinţi
Şi toţi poliţiştii criminali
Precum capetele sunt poveşti.
Spune-mi simplu, Lucifer."

6. În cântecul intitulat „Bulevardul iadului", Chris Rea spune:
„Nici un semn nu mă opreşte să reduc viteza.
Nimeni nu mă poate opri.
Salut! Satana!… Salut, mamă !
Priveşte-mă !
Sunt pe drumul spre pământul făgăduit,
Sunt pe bulevardul care conduce
La diavolul.
Nu mă opri…".

7. Arthur Brown, în cântecul lui „Lumina", cânta :
„… Sunt dumnezeul iadului de foc
Şi îţi voi transmite focul.
Te voi lua să arzi".

Am putea inventaria mii de fragmente asemănătoare din cântecele care-l glorifică pe satana şi îl adoră ca dumnezeu[3].

Credem că versurile de mai sus sunt mai mult decât suficiente, încât fiecare cititor binevoitor să se convingă că discursurile şi formaţiile de Heavy Metal au drept scop elogierea şi adorarea lui Satana. Pentru acest fapt, în timpul ceremoniilor lor satanice sunt cântate aceste cântece. Credem că în emisiunea postului de televiziune Antena, „În spatele Meu, satana", atunci când a încercat să convingă că discurile genului rock Heavy Metal au drept obiectiv doar comerţul şi sexul, doamna Fotini Pipil a greşit, deoarece această muzică înseamnă psalmodierea satanei, după cum şi noi cântăm imnuri lui Dumnezeu în timpul slujbelor creştine ale Bisericii noastre.

Câţi consideră sau cred că aceşti cântăreţi folosesc asemenea cuvinte doar pentru a impresiona lumea şi ca să-şi vândă discurile, trebuie să ştie că, în spaţiul puterilor demonice, invocarea numelui lui satana şi folosirea simbolurilor lui acţionează şi influenţează în mod direct persoanele, independent dacă acestea cred sau nu în aceste puteri.

Ceva asemănător constatăm şi în cazurile în care oamenii recurg la „descântători" pentru „dezlegarea" problemelor lor legate de vrăjitori, cazuri în care până la urmă îşi găsesc viaţa amestecată în primejdia unui joc satanic, cu toate că de multe ori activităţi asemănătoare se fac nu fiindcă ar crede cineva în efectul sau în existenţa unor asemenea fenomene, ci din îndemnul vreunui prieten.

Nimeni nu se poate juca cu satana. Deoarece există, fie că vrem sau nu.

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu muzica. Ori cel care fredonează, ori cântăreţul, ori vreun membru al formaţiei, ori în cele din urmă cel care ascultă sau crede fără să bănuiască despre ce este cu adevărat vorba, sau foloseşte simboluri şi cuvinte satanice, nu este scutit de lucrarea diavolului. Diavolul îl influenţează pe om şi acţionează asupra lui.

[3] Considerăm că tentativa de a demonstra satanismul muzicii moderne, al muzicii rock în special, aşa cum o fac anumiţi autori – citând exclusiv pasaje în care apar termeni ca satana, iad, păcat, nu este relevantă. Ascultând critica muzicii rock, tinerii se apără spunând că textele formaţiilor lor nu au astfel de referinţe blasfemiatoare. Este mult mai greu ca tinerii să fie convinşi de faptul că muzica rock e o poartă spre iad. Dar ar fi de ajuns să amintim faptul că prin această muzică este promovat libertatea dezmăţată, este promovată dragostea libertină, este promovată patima şi nu virtutea, ca să ne dăm seama de faptul că roadele muzicii rock nu vor fi niciodată vrednice de apreciere (n. ed.).

În mod simplu, faptele noastre, fie că ascultăm, fie că vedem, fie că imităm, fie că ne îmbrăcăm, fie… indiferent ce facem, dar care are legătură cu ceva satanic, acționează împotriva noastră şi constituie invocare a diavolului care vine să ne servească, după măsura inimii fiecăruia dintre noi.

De asemenea, după cum ne spun şi psihologii, orice imagine sau afiş influențează subconştientul sau inconștientul, fie că vrem sau nu, adică o face independent de voința noastră.

Înțelegeți acum dimensiunea răului provocat de coperțile discurilor muzicii Heavy Metal. Fotografiile coperților muzicii de mai sus vorbesc singure despre direcția în care vor să îndrepte lumea din punct de vedere sufletesc.

Din cele de mai sus înțelegem de ce satanismul este religia Antihristului; sataniștii fac şi propagă exact opusul a tot ceea ce spune Hristos.

MAGIA ŞI DEMONISMUL

În cele de mai sus am văzut că satanismul înseamnă adorarea lui Lucifer. Că vrăjile sunt ceremonii executate de preoții lor, care sunt numiți de către popor „vrăjitori“. Şi că dorința lui Lucifer să fie adorat ca „Dumnezeu” se va îndeplini în cele din urmă o dată cu venirea lui Antihrist, cel care se va aşeza în Templul lui Solomon şi va cere să fie adorat ca Dumnezeu. Astfel satanismul va deveni în final „religia lui Antihrist“.

În continuarea lucrării vom vorbi despre:

A) Ce rău poate să ne facă un vrăjitor ;
B) Cum putem să ne apărăm de vrăji ;
C) De cine se prind vrăjile
D) Cum fură vrăjitorii copii mici în vederea sacrificiilor lor umane.

CE RĂU POT SĂ FACĂ VRĂJITORII

După cum aflăm din Sinaxarul Bisericii Ortodoxe, înainte ca Sfântul Ierarh Ciprian să meargă la Hristos a fost cel mai mare preot al lui satana din regiunea lui. Adică a fost vrăjitor.

Când a crezut în Hristos, l-a renegat pe Lucifer şi cu smerenie a trăit în credința adevăratului Dumnezeu. Sfântul Ciprian, fostul vrăjitor, ne-a descoperit posibilitățile şi puterile pe care le-a avut. Reproducem din rugăciunea de dezlegare a vrăjilor, pe care ne-a dat-o însuşi Sfântul Ciprian, următoarele:

„… depărtează demonii şi stinge viclenia lor de la robii Tăi; revarsă ploaie la bună vreme peste tot pământul şi fă-l să-şi dea roadele lui; copacii şi viile să-şi dea deplin rodul lor; femeile să fie dezlegate şi izbăvite de nerodirea pântecelui; acestea şi toată lumea mai întâi fiind dezlegate, dezleagă şi toată zidirea Ta de toate legăturile diavoleşti. Şi dezleagă pe robul Tău (numele) împreună cu toate ale casei lui de toate legăturile satanei, ale vrăjilor, ale farmecelor şi ale puterilor potrivnice”.

Din textul de mai sus al Sfântului Ciprian vedem că puterea vrăjitorilor este destul de mare şi multe nenorociri pot să se producă. Desfac casele, lucrările, familiile. Distrug averile, fac femeile să nu nască, îmbolnăvesc oamenii, etc., etc. Şi este firesc ca aceşti oameni să facă atâta rău deoarece Lucifer – Satana, pe care-l slujesc, numai rău şi nenorocire poate să facă. Altminteri nu ar fi fost satana, ci ar fi fost îngerul Domnului.

FELURILE MAGIEI

Când vrăjitorii fac ceremonii vrăjitoreşti pentru a fi distrus un om, folosesc, după cum menționează Sfântul Ciprian, diferite obiecte. Unii folosesc cărțile de joc (ghicitul în cărți), cafeaua şi ceaşca (ghicitul în cafea), oseminte de animale sau oameni (necromanție), horoscoapele şi stelele (ghicitul în stele), etc. Alții folosesc boabe de orez de la cununie, cununii, rochii de mireasă, bomboane de la nuntă, fitile de la lumânări, haine îmbrăcate la nuntă. Alții aruncă în interiorul caselor sau în afara lor, mai ales la intrarea casei, ouă, oase, murdării, ulei de la mort, zahăr. Alții dau, chipurile, talismane care conțin vrăji şi le pun în casele oamenilor pe care vor să-i distrugă sau le dau să le poarte.

Alții sfâşie cu briciul sau rup bucăți din haine care se îmbracă, din cearşafuri, cuverturi etc. Alții aruncă diferite prafuri sau lichide vrăjitoreşti în dulciurile sau mâncărurile pe care le vom mânca sau în cadourile pe care ştiu că le vom purta, etc.

Magia se deosebeşte în albă şi neagră.

Cu cea albă se încearcă ceva pozitiv, în timp ce cu cea neagră: ceva dăunător şi distrugător. În ambele cazuri este invocat satana şi ambele sunt fenomene înspăimântătoare în fața cărora fiecare om ce gândeşte creştineşte se înfioară.

Cele mai însemnate feluri de magie sunt:

1. **Magia imitativă**. Aceasta se sprijină pe puterea de înțelegere (că printr-o simplă faptă simbolică a doritorului ar putea să i se îndeplinească dorința). De exemplu, pentru a fi provocată ploaia, ajunge dacă e vărsată puțină apă, pentru risipirea unei boli, ajunge împrăştierea câtorva pietre.
2. **Magia tranzitorie**. Aici locul se identifică cu totul. Dacă se arde părul duşmanului se consideră că arde însuşi duşmanul. Dacă sunt îngropate unghiile lui este îngropat el însuşi. Dacă este bătută în cuie o haină de-a lui este țintuit el însuşi.
3. **Magia simpatetică** sau **antipatetică**. Sentimentele vrăjitorului creează prin analogie consecințe de simpatie sau antipatie în persoana duşmanului sau prietenului vrăjitorului.
4. **Magia de preîntâmpinare** în care prin talismane se acordă o putere mai mare de vătămare a energiei duşmanului.

Desigur, trebuie să acceptăm că în magie, împreună cu înspăimântarea, există şi ridicolul.

Laolaltă cu sataniştii există şi şarlatanii care exploatează naivitatea poporului şi imită pe astrologi şi viitorologi. Cei care îi acceptă şi pe cei din prima şi pe cei din a doua categorie sunt victime ale înşelăciunii.

MIJLOACE MATERIALE

Pentru reuşita scopului vrăjitoresc se folosesc diferite obiecte ciudate fără de care puterea vrăjii nu poate să exercite vreo influenţă asupra persoanelor sau obiectelor.

La prima vedere lucrurile par ridicole şi puerile. Pentru magie însă este principiu fundamental (prin aceasta transmiţându-se puterea).

Astfel, de exemplu, cel care vrea să producă pagube duşmanului său ia o păpuşă, o strânge cu sfoară şi înţeapă inima ei cu ace de gămălie. Femeile care vor să ţină pe bărbaţii lor aproape de ele înfăşoară o statuetă care îi reprezintă pe aceştia cu plase şi aripi de liliac.

Cei care vor să se vindece de o boală folosesc sânge de pupăză sau os din partea stângă a broaştei sau bucată din linţoliul mortului sau inimă de anghilă sau piele de şarpe sau piatră vânătă sau voal de mireasă.

Mulţi recomandă şi murdării, sau materiale bizare, pe care le prepară într-un mod magic şi le transmit celor care vor să vrăjească.

Dar materialele cele mai folosite de vrăjitori sunt: acele de gămălie, dinţii pieptenului, săpunul, cuiele de la sicriu, ierburile, părul mortului, monezile şi potcoavele, cheile, cenuşa, catranul, coarnele, pentagrama, limbile de şerpi, cozile de animale sălbatice, fructele.

Nu şovăiesc însă să folosească şi obiecte sfinţite, precum lumânările de la Crucea Mântuitorului (din Vinerea Mare), florile de la Sfântul Epitaf, crengile ce se dau în biserică în Duminica Floriilor, sfânta cădelniţă cu ulei de la candelă, coliva, anafura, sfintele acoperăminte etc., cu care confecţionează talismane pentru dragoste, despărţire, moarte, legături de dragoste şi multe altele.

Talismanele şi fetişurile vrăjite sunt confecţionate printr-un ritual, într-un moment în care se consideră că influenţele planetelor sunt prielnice. Transmiterea magiei funcţionează în acord cu o lege homeopatică (lucruri care s-au găsit odată în legătură păstrează între ele o anumită legătură). Magia simpatetică funcţionează în conformitate cu legea homeopatiei şi a echivalenţelor (aceeaşi influenţă la aceleaşi lucruri provoacă aceleaşi rezultate).

Când o fortăreaţă este nepăzită şi o atacă duşmanii,
Ştiţi ce se va întâmpla?
Duşmanii vor înţelege imediat situaţia
Şi vor cuceri fortăreaţa.
Aşa se întâmplă şi cu sufletul,
Şi cu trupul sau casa omului.
Când satana le găseşte nepăzite
(Fără spovedanie, Sfânta Împărtăşanie
şi fără participarea la Biserică în
fiecare Duminică), uşor poate să înţeleagă situaţia
şi să le ruineze vrăjmaşul vostru sau cel care vă invidiază.

CE SUNT DESCÂNTECELE?

Adânc înrădăcinată în conştiinţa poporului este credinţa că răul se preîntâmpină cu „descântece“, care sunt cântece magice însoţite de practici magice, care ar avea puterea să alunge răul sau să-l impună unde doresc. „Descântecele” sau „farmecele” sunt refrene incoerente, bizare, amestecate cu urări creştine şi invocări sacre.

Nevoia omului născoceşte proporţional „descântece” pentru toate bolile şi încercările, pentru deochi, pentru brâncă, pentru fiecare zgomot, pentru urcior, pentru bube, pentru icter, pentru alunițe, pentru mastită, pentru avorturile femeilor însărcinate, pentru insolaţie, pentru durerile naşterii, pentru epilepsie, pentru oreion, pentru muşcăturile de animale veninoase. Există încă „descântece” pentru animale şi ogoare, pentru ape şi copaci şi pentru orice vine în legătură cu omul.

Mulți cred că „descântecele” sunt acelaşi lucru cu exorcismele pe care le foloseşte Biserica pentru izgonirea duhurilor viclene. Această credinţă a lor se sprijină pe faptul că „descântecele” ar conţine multe rugăciuni şi cruci şi s-ar referi la persoane sfinte precum Mântuitorul Hristos, Maica Domnului şi mulți sfinți.

„Descântecele” însă nu numai că nu au nici o legătură cu Biserica, ci chiar sunt capcanele satanei prin care oamenii sunt traşi pe sfoară.

Amestecarea numelor sfinte în aceste ritualuri demonice se datorează influenței idolatriei, încercării de inducere în eroare a credincioşilor, de terfelire a rugăciunilor creştine şi de înjosire a sfintelor simboluri ale Bisericii.

Necazul exorciştilor din Efes, la care se referă Faptele Apostolilor, ne descoperă rătăcirea folosirii rugăciunilor vrăjitorilor. Unii dintre exorciştii evrei au încercat să rostească numele lui Iisus pentru tămăduirea celor ce erau stăpâniți duhuri diavoleşti. Atunci duhul viclean le-a răspuns: *Pe Iisus Îl cunosc şi îl ştiu şi pe Pavel, dar voi cine sunteți?* (Fapt. Ap. 19, 15). Mai apoi, omul care a avut duhul viclean s-a pornit atât de tare împotriva acestora, încât ei au plecat de acolo goi şi răniți.

Până şi diavolul a fost scos din sărite. Este cu putință să invoce cineva harul lui Hristos împreună cu cel al diavolului, aşa cum vrea descântecul de mai jos?

„Vino Hristoase şi Maica Domnului şi strigoiule şi faceți bine pe……” sau cum spune descântecul icterului: „Mai întâi Hristos şi al doilea aurul“.

Este evident că fiecare dintre aceste cuvinte sunt împotriva Bisericii.

Ce legătură poate să aibă dreptatea cu fărădelegea, lumina cu întunericul, Hristos cu Veliar?

Nu vă înjugați la jug străin cu cei necredincioşi, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtăşire are lumina cu întunericul? Şi ce învoire este între Hristos şi Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Sau ce înțelegere este între templul lui Dumnezeu şi idoli? (2 Cor. 6, 14-16).

Fiecare descântec are proveniență magică. Încă şi acest atât de obişnuit şi răspândit „scuipat” de preîntâmpinare a deochiului are origine magică. Mulți obişnuiesc să scuipe pe vreun om sau vreun obiect pentru ca să nu-i atragă privirea. Acel: „Să te scuip, să nu te deochi“ este adresat oamenilor pe care-i admirăm, pentru calitățile şi fericirea lor.

Însă acela care scuipă urâțeşte chipul lui Dumnezeu şi murdăreşte pe însuşi Hristos al cărui mădular este fiecare om.

Prin urmare, scuipatul este o faptă înjositoare şi defăimătoare. Este un act blasfemiator împotriva lui Hristos, al cărui templu este trupul fiecărui credincios botezat. Fiind întinat cel care scuipă, el urmăreşte să transmită şi la cel de lângă el infecția murdăriei.

Deci, când fermecătorul face ceea ce ar fi făcut diavolul, când descântătorul mânjeşte cu un comportament înjositor chipul lui Hristos, atunci nu mai este nevoie să intervină cel rău. Doar omul însuşi încredințează pe aproapele său puterii satanei.

Scuipatul folosit de către Biserică în slujba botezului are un sens diferit (este scuipat diavolul, reprezentând îndepărtarea de la lucrările diavolului şi împreunarea cu Hristos).

Faptul că „descântecele” sunt satanice este demonstrat şi de obiectele pe care le folosesc. Instrumente identice foloseşte şi magia. Cuțitul cu mâner negru, aţa roşie, pentagrama şi pietrele lucioase, picăturile de ulei, cărbunii aprinşi, pânza roşie, etc., dovedesc proveniența lor magică.

Desigur, prin „descântece” este posibil să avem o oprire temporară a influențelor demonice. Aceasta însă este doar temporară, durând atâta vreme cât este nevoie pentru captarea încrederii omului în lucrările magice. Aceasta o putem vedea la oamenii care s-au atașat și depind de aceste practici magice.

Preferă să alerge la o descântătoare decât să recurgă la harul tămăduitor al binecuvântărilor și Tainelor Bisericii. Au mai multă încredere în „descântece” decât în Harul lui Dumnezeu.

Este cu putință însă ca demonii și să aibă neprihănire și dragoste reală către om? Este cu putință să le pară rău de trupul nostru acelora care uneltesc împotriva sufletului nostru? Este cu putință să aibă grijă de sănătatea trupului aceia care urmăresc moartea sufletului?

„Vindecă trupul demonii?“, întreabă Sfântul Ioan Gură de Aur și continuă: „Râd de acesta până și basmele“. Temporar diavolii încetează răul pe care l-au provocat pentru ca oamenii să creadă în binefacerile vrăjilor.

Sfântul Nicodim Aghioritul, într-o omilie cu titlul: *Creştinii nu trebuie să folosească nici un fel de magie*, scrie: „Deci, nu te amăgi, creștine, îți spun că nici lupul nu devine vreodată oaie, conform zicătorii, nici diavolul nu devine vreodată doctor și mai ușor ar putea să înghețe focul și să ardă zăpada decât să vindece cu adevărat diavolul, deoarece este întotdeauna neputincios; și dacă am presupune că ar putea să te vindece trebuie să cunoști că nu vrea aceasta deoarece sănătatea omului este un lucru bun, ori diavolul urăște întotdeauna cele bune, de aceea se numește urâtor de bine.”

Sfânta Împărtăşanie pentru cei care se împărtăşesc cu vrednicie (adică spovediți și cu încuviințarea duhovnicului lor) este spre iertarea păcatelor și spre viața veşnică.

Sfânta Împărtăşanie pentru cei care se împărtăşesc cu nevrednicie (fără spovedanie și fără permisiunea duhovnicului) devine foc și blestem înăuntrul lor, și îi va conduce în iadul veşnic.

SIMPTOMELE MAGIEI

„Când se prind vrăjile, ce simptome se observă?“

Depinde de cei care au făcut vrăjile, pentru ce motiv le-au făcut, adică:
Le-au făcut pentru a destrăma o familie?
Le-au făcut pentru a despărți un cuplu?
Le-au făcut pentru ca un cuplu să nu facă copiii?
Le-au făcut pentru îmbolnăvirea unei persoane?
Le-au făcut pentru a nu mai putea munci?

În mod obişnuit, simptomele pe care le prezintă oamenii suferinzi din pricina magiei sunt următoarele: dureri groaznice de cap - fie în spatele capului, fie la frunte, fie între ochi. Palpitații, amorțelile inimii, mâinilor sau extremităților de jos, nemulțumiri în familie pentru lucruri neînsemnate, să nu poată sta omul în casa lui, să aibă capul greu, să fie indispus, să lenevească, să nu vrea să gătească sau să curețe casa, să simtă că îl sugrumă ceva de gât, să simtă o greutate pe piept, să simtă că ceva umblă în trupul lui cu mare viteză, să se îmbolnăvească şi să sufere în timp ce medicii nu-i găsesc nimic, să aibă neputințe trupeşti, în timp ce mănâncă normal să piardă din greutate, să aibă temeri, să sufere de melancolie, etc.

Acestea sunt câteva dintre simptomele din care cel căruia i-au fost făcute vrăji poate să înțeleagă dacă l-au atins.[4]

[4] Simptomele prezentate de arhimandritul Nectarie nu trebuie considerate efecte precise ale farmecelor. Dacă cineva are capul greu sau dacă simte o apăsare pe piept nu trebuie să se gândească imediat că i s-au făcut farmece. Tot aşa cum unii nu vor să creadă nici în ruptul capului că li s-au făcut farmece (deşi găsesc pe pragul uşii diferite urme – broaşte moarte sau alte semne), tot aşa alții sunt obsedați că li s-au făcut farmece, şi confundă stările de oboseală, sau rău fizic, cu manifestări ale farmecelor. Numai preoții care păstrează dreapta-credință sunt în măsură să spună dacă cineva este sau nu sub influența farmecelor (ceilalți preoți, care deschid cartea sau fac alte practici magice, încearcă să convingă oamenii că au farmece numai pentru a-şi mări numărul de clienți) – n.ed.

„De cine se prind şi de cine nu se prind vrăjile?“

După cum am scris, vrăjile sunt ceremonii săvârşite de vrăjitori pentru a-l chema pe satana.

Şi aşa cum Sfânta Biserică ne dă nouă, credincioşilor, lucruri sfinte care să ne ajute, de exemplu apa sfinţită pentru a o bea şi a stropi cu ea casa, ca prin ea să vină binecuvântarea Domnului asupra noastră şi asupra casei noastre, aşa şi vrăjitorii „hrănesc” sau „dau să bea” sau aruncă diferite obiecte în casele victimelor lor, pentru ca să vină la acestea, desigur, nu binecuvântarea lui Dumnezeu, ci satana cu demonii lui.

De cine, în final, se poate prinde vrăjile?

Bineînţeles, doar de cei care trăiesc departe de viaţa Bisericii. Deoarece, dacă magia nu este nimic altceva decât numai satana şi demonii lui, este firesc ca aceştia să meargă la acei care nu trăiesc creştineşte. Pentru că diavolul nu se apropie niciodată de cel care trăieşte o viaţă creştină, ci tremură şi se teme de Hristos care Se sălăşluieşte în omul credincios.

Aşadar de vrăjitorie se tem doar cei care trăiesc o viaţă necreştină.

„Cum să ne apărăm de satana şi de toate uneltirile lui?“

Răspunsul este foarte simplu. De ce se teme satana şi demonii lui? Este îndeobşte cunoscut că satana se teme de Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Înainte de a continua, să vă dau drept exemplu un fapt adevărat, întâmplat în mănăstirea noastră.

În urmă cu ceva vreme a venit o familie şi ne-a spus că în casa ei se întâmplă ceva ciudat. Troznesc tablourile, au cârtiri şi scandaluri, din punct de vedere economic nu merg bine, se îmbolnăvesc în mod frecvent fără ca medicii să le găsească ceva.

Atunci i-am întrebat:

- Duminicile mergeți la biserică?
- Nu, îmi răspund.
- Postiți miercurea, vinerea, posturile mari de peste an?
- Nu.
- Beți agheasmă şi luați anafură dimineața?
- Nu.
- Sfeştanie faceți în casa voastră?
- Nu.
- Din Sfânta Scriptură citiți?
- Nu.

Ce aşteptați, dragii mei? Înăuntrul vostru nu există Dumnezeu, nu există Hristos, a plecat. Doar diavolul există, drept care, pentru aceea, mergeți spre diavolul.

Unde este diavolul acolo este răul, acolo sunt scandaluri, certuri, boli, acolo sunt nenorociri, etc. În timp ce acolo unde există Dumnezeu, domneşte sănătatea, bucuria, pacea, fericirea, calmul, seninătatea, dragostea, blândețea, etc.

Aduceți-L pe Dumnezeu în casa voastră şi atunci demonii şi toate uneltirile lor vor fugi. Această pildă adevărată ne arată ce trebuie să facem pentru a ne apăra de satana şi de vrăjile lui. Aduceți pe Dumnezeu înăuntrul vostru şi nu vă temeți. Din puternic, diavolul se transformă înaintea lui Hristos într-o ființă neputincioasă. Din leu se face furnică fără putere.

Pentru aceasta creştinii credincioşi care se roagă, care se spovedesc des, care se împărtăşesc des, care merg la biserică în mod regulat, care stropesc casele lor cu agheasmă şi împlinesc, în general, datoriile credinciosului creştin, nu numai că nu se tem de satana, ba chiar satana se teme să se mai apropie de casa lor.

La aceşti creştini, în inimile cărora stăpâneşte Hristos, nu încape diavolul şi slujbele lui care sunt vrăjitoriile.

Astfel credincioşii sunt pentru totdeauna apărați de toate uneltirile sataniceşti şi de însuşi satana. Deoarece satana vede pe Hristos în inima lor şi fuge departe.

Vrei să te păzeşti tu şi familia ta de satana şi vrăjitorii? Soluția este doar una: **Hristos - Spovedanie – Sfânta Împărtăşanie**.

„Cum se dezleagă vrăjitoriile?“

Din nefericire, mulți dintre cei care nu cunosc exact ce este magia aleargă la vrăjitori sau la descântători, astrologi, etc., pentru a le fi dezlegate vrăjile. Aceşti oameni sunt nenorociți, pentru că aleargă la preoții lui satana ca să primească ajutor. Dar este oare cu putință să-i ajute satana? Dacă ar fi putut să facă binele nu ar mai fi fost satana, ar fi fost îngerul Domnului.

Deci, cine dezleagă vrăjitoriile?

Aşa cum am scris, vrăjitoriile sunt slujbe satanice şi dacă satana se teme numai de Hristos şi de nimeni altul, să afle toţi că NUMAI PREOŢII DEZLEAGĂ vrăjitoriile. Numai Biserica lui Hristos. Nimeni altcineva. Pentru a fi dezlegate vrăjile tale, trebuie să intre cu adevărat în inima şi în casa ta Hristos, şi atunci va veni preotul să-ți sfințească casa, citind exorcismele Bisericii, ale Marelui Vasile, ale Sfântului Ioan Gură de Aur, care sunt scrise în Molitfelnicul Bisericii noastre. Pentru ca dezlegarea să aibă loc este esențial să intre în casa şi în inima ta Hristos. Te-au prins vrăjile pentru că în inima ta nu a existat Hristos, a existat doar diavolul cu păcatul şi de aceea te-au prins.

Pentru ca să fie dezlegate vrăjile şi să fugă, adică să fugă diavolul, trebuie să intre înăuntru, după cum am scris, Hristos, şi atunci diavolul va dispărea. Atât cât Îl primeşti pe Hristos înăuntrul tău, atât va ieşi şi diavolul, adică se va destrăma vraja. Şi atunci te va ajuta preotul prin dezlegările pe care le face.

Trebuie să înțelegem, iubiții mei frați, că diavolul stăpâneşte doar acolo unde nu este Hristos.

Diavolul fuge numai dacă Îl găseşte pe Hristos,.

Singurul mijloc de desfacere a vrăjilor şi de vindecare a demonizării este întoarcerea noastră sinceră la Hristos, prin SPOVEDANIE, POCĂINȚĂ, SFÂNTA ÎMPĂRTĂŞANIE şi toate cele la care ne-am referit mai sus.

Sfânta Împărtăşanie fără spovedanie este glonț fără armă.

DEMONIZAREA
„Ce este demonizarea şi cum se vindecă?”

Demonizarea este starea omului în care diavolul, ca duh viclean şi necurat ce este, vine înlăuntrul omului şi locuieşte în el. În această situație, omul nu se mai comportă ca o persoană independentă, ci aproape toate acțiunile şi gândurile lui sunt controlate de duhul viclean care pune stăpânire pe mintea sa ori de câte ori vrea şi îi dă acestuia ordine.

Adică se pierde libertatea voinței omului. Acest duh necurat se manifestă în special înăuntrul sfintelor biserici, unde este deranjat de cele sfinte; de asemenea, se manifestă pe durata exorcismelor în care şi discută de multe ori cu preoții.

Aceste fenomene le observăm adeseori nu numai în Noul Testament ci şi astăzi în biserica Sfântului Gherasim din Kefalonia, în biserica Sfântului Gheorghe din Karea Attiki, în biserica Sfântului Nectarie din Eghina şi în alte părți.

„În cine poate intra demonul?“

Demonul este ca un corb. Este cunoscut faptul că această pasăre – corbul - merge acolo unde există mortăciune şi acolo se aşează până mănâncă tot. Ceva asemănător se întâmplă şi cu demonii.

Demonii caută păcate pentru a intra şi sta în interiorul omului. Este cu neputință să intre în omul care luptă împotriva păcatului prin Spovedanie, Sfânta Împărtăşanie şi care trăieşte o viață duhovnicească.

Deci toți cei suferinzi (demonizați) să caute pricina răului în ei. Ei înşişi sunt responsabili de faptul că au lăsat sufletul lor să devină locuință a demonilor. Hristos, în vremea botezului lor, a trimis în sufletele lor Duhul Sfânt, dar ei, prin viața lor, lucrările lor, păcatele lor, au avut grijă să alunge pe Duhul Sfânt. Şi iată rezultatul. A plecat Duhul Sfânt şi a intrat duhul necurat şi viclean, având drept consecință demonizarea.

„Cum va pleca diavolul din trupul omului?“

Trebuie să subliniem de la început că, pentru a ajunge omul demonizat, ori a fost alungat Hristos, ori a îngăduit demonului această stăpânire, ori Hristos Însuşi a dat poruncă demonului să intre în om. Demonii de la ei înşişi nu au această putere.

Aceasta o vedem în Evanghelie, unde demonii luând poruncă să plece din cel demonizat, cer permisiunea de la Iisus pentru a intra în porci. Aceasta înseamnă că de la ei înşişi demonii nu au putere să intre nici măcar în porci.

Deci, cu mult mai mult, fără îngăduința Domnului nostru nu au putere să intre în om.

Se pune însă o întrebare: De ce Dumnezeu îngăduie să se întâmple această nenorocire?

Răspunsul este unul: îngăduie demonizarea omului din DRAGOSTE. Domnul nostru Hristos vrea să-i salveze pe toți oamenii, nu doreşte ca vreun om să fie câştigat de diavol. După cum nimeni nu vrea să-şi piardă copilul.

Aşa Dumnezeu Tatăl se foloseşte de toate mijloacele cu putință pentru ca să dea făpturii Lui, copilului Lui, ocazia să înțeleagă că drumul pe care-l urmează este greşit.

În mod deosebit Dumnezeu foloseşte acest mijloc pentru necredincioşi, blasfemiatori, pentru batjocoritorii Bisericii Lui, care nu numai că nu cred în existența lui Dumnezeu, dar cu viața lor păcătoasă de fiecare zi Îl provoacă pe Dumnezeu. Drept pentru care şi îngăduie Dumnezeu ca diavolul să intre în trupul lor.

Or, necredinciosul, văzând de acum în mod evident pe diavol că există în el (vede că diavolul vorbeşte prin gura lui şi că, în general, îl munceşte), vrând sau nevrând, crede în Dumnezeu, pe care odinioară Îl respinsese.

Astfel necredinciosul devine credincios, păcătosul devine sfânt şi omul este salvat. Iată deci Dragostea şi Mila lui Dumnezeu chiar şi pentru cei care-L neagă.

Cândva am auzit din gura unui om care a fost demonizat următoarele:

„Îți mulțumesc, Hristoase al meu, Îți mulțumesc că ai îngăduit şi am fost demonizat, deoarece a fost singurul mijloc prin care am putut să vin lângă Tine şi să Te cunosc. Dacă nu eram demonizat, aş fi fost încă şi mai departe de Tine. Îți mulțumesc, Doamne…“.

Lacrimi curgeau din ochii lui pentru prea multa milă a Mântuitorului Hristos, care foloseşte toate mijloacele necesare pentru salvarea copiilor Săi. Nu cumva, frații mei, acelaşi lucru l-ar face orice alt tată dacă ar vedea că copilul lui se pierde? Din dragoste, nu ar folosi toate modalitățile existente pentru a-şi salva copilul? Ei, acelaşi lucru Îl face acum şi Dumnezeu, Tatăl nostru. Slavă milostivirii Tale,Doamne!

„Când va pleca demonul din trupul omului?“

Când? Nimeni nu ştie; nici însuşi demonul care se găseşte în trupul omului.

Singurul care ştie este Hristos. Acela care a îngăduit sau a dat poruncă să intre, Acela trebuie din nou să îngăduie sau să dea poruncă să iasă.

Aceasta depinde însă mai ales de om. Hristos a îngăduit demonizarea, după cum am spus în cele de mai sus, pentru ca făptura Lui să vină lângă El.

Prin urmare, când Dumnezeul nostru s-a convins că Omul, făptura Lui, este deja lângă El şi că nu urmează să se întoarcă din nou la viaţa păcătoasă şi destrăbălată, atunci Dumnezeu dă poruncă demonului să iasă din trupul omului.

Aşa putem vedea în timpul unui exorcism că preotul Celui Prea Înalt izbuteşte să vindece pe unii demonizaţi. Demonul nu este alungat de preot, ci de Dumnezeu.

Dacă ar fi alungat de preot, atunci la primul sau al doilea exorcism satana ar fugi din om.

Referitor la când va pleca demonul din trupul omului, afirmăm că aceasta depinde în primul rând de Dumnezeu, iar această lucrare a lui Dumnezeu „depinde” de viaţa omului.

Cu cât mai mult şi mai repede se apropie inima omului (în mod sincer) de Dumnezeu, cu pocăinţă adevărată şi zdrobire, cu atât mai repede are loc şi vindecarea demonizatului. Cu cât întârzie omul să înţeleagă că felul de până acum al vieţuirii lui l-a dus la demonizare, cu atât va întârzia diavolul să plece dinlăntrul lui.

Din cele ce am scris până acum, este lesne de înţeles că pentru a pleca demonul din trupul unui om este nevoie de o viaţă creştinească, adevărată, duhovnicească, de viaţa Bisericii noastre. Viaţă care se sprijină pe pocăinţă sinceră şi nu pe un creştinism de formă.

„Prin ce mijloace fură vrăjitorii copii mici pentru sacrificii umane?“

În principiu, mulți sataniști se căsătoresc între ei, iar copiii pe care-i nasc îi jertfesc pe altarul lui Lucifer fără să cunoască nimeni nimic.

Însă multe familii, în mod special în străinătate, care fac parte din religia satanistă, folosesc următoarea înșelătorie:

Trimit copii lor să se joace cu alți copii din cartierul lor. După puțin timp, copiii sataniștilor îi cheamă pe prietenii lor în casa părinților, pentru ca să se joace[5].

Asta a fost… Părinții fac imediat să dispară copiii străini, sacrificându-i în ceremoniile lor. Iar copilașii lor ies din nou în cartier pentru a pescui noile victime care vor fi sacrificate, din nou, lui Lucifer. Atenție, deci, la copiii voștri, să nu intre în case străine și necunoscute.

Iubiții mei frați, pe scurt și cât mai clar cu putință, am încercat să vă ajutăm să înțelegeți ce este satanismul, vrăjitoria, care sunt felurile și simptomele ei, de cine se prinde precum și prin ce mijloc sunt furați copiii mici.

Dacă vreți să găsiți mântuirea voastră și să nu vă înspăimânte nici un vrăjitor sau satanist, soluția este una. Trăiți viață în Hristos, în Sfânta Lui Biserică, și niciodată nu vă veți teme de demoni, ci se vor teme demonii de dumneavoastră. Amin.

Niciodată să nu vă împărtășiți cu Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos fără ca mai întâi, în mod obligatoriu, să fiți spovediți. Și numai dacă duhovnicul dumneavoastră v-a dat permisiunea pentru Sfânta Împărtășanie, atunci sunteți pregătiți.

[5] În România nu se cunosc multe cazuri de acest gen. Nu ar fi de dorit ca în urma citirii acestor fragmente părinții să se lase prinși de o panică nejustificată (n. ed.)

CUM POT FI DEZLEGATE VRĂJILE?

- Spovedanie curată şi generală din anii copilăriei până în prezent.
- Vă veți spovedi după prima spovedanie la fiecare 40–50 de zile sau de fiecare dată când se îngreunează sufletul dumneavoastră.
- Să vă împărtăşiți cât de des se poate, dacă vă îngăduie duhovnicul.
- Să mergeți în mod obligatoriu în fiecare duminică la Biserică[6].
- În fiecare dimineață veți mânca puțină anafură şi veți bea agheasmă.
- Veți posti miercurile, vinerile şi marile posturi de peste an.
- Să faceți în casa dumneavoastră sfeştanie şi să se citească dezlegările Marelui Vasile.
- Să stropiți zilnic cu această agheasmă toată casa dumneavoastră.
- Să faceți dimineața şi seara rugăciuni.
- Să tămâiați în fiecare zi şi să aprindeți candela.
- Să citiți zilnic un capitol din Noul Testament.
- Să-i iertați din inimă pe cei care v-au făcut vrăjile şi v-au distrus.

Atenție!

Nu mergeți niciodată la descântător, vrăjitor sau ghicitor, etc., deoarece atunci situația dumneavoastră se va înrăutăți.

Făcând cele de mai sus vor fi dezlegate vrăjile şi dacă vi se va mai face nu vă vor mai atinge.

Mulți cred că nu au păcate şi de aceea nu se spovedesc. Aceasta este o rătăcire. Păcat nu este numai să provoci pagube, să nedreptățeşti şi să ucizi.

Păcat este şi gândul viclean şi că am văzut şi auzit murdării, minciuna mică sau mare, dacă am ascultat pe ascuns, dacă am înjurat sau insultat, dacă am drăcuit, dacă am înjurat de cele sfinte, dacă am fumat, dacă mâncăm în zilele de post (miercurea – vinerea, toate marile posturi), dacă nu ne rugăm dimineața şi seara, dacă nu citim zilnic din Noul Testament, dacă nu mergem la biserică în fiecare duminică, dacă ne-am împărtăşit fără spovedanie, dacă am avut vreodată legături înainte de cununie (curvie), dacă ne-am masturbat, dacă am săvârşit după cununie adulter, dacă am făcut păcate împotriva firii, dacă am făcut avort sau dacă am ajutat pe cineva să facă, dacă am jurat (chiar dacă am spus adevărul), dacă am furat, dacă nu vorbim cu cineva din supărare, dacă am mers la descântători, vrăjitori, astrologi etc., dacă am învinuit, dacă am condamnat, dacă am acuzat pe preoți, dacă, dacă, dacă… Sunt multe păcatele noastre şi tu spui că nu ai păcate?

[6] Şi la marile sărbători din timpul săptămânii, dacă este cu putință (n. ed.).

RUGĂCIUNEA
SFÂNTULUI CIPRIAN
DE DEZLEGARE A VRĂJILOR

Această rugăciune se spune doar de către preot[7]:

Stăpâne, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Creatorule şi Chivernisitorule a toate, sfânt şi slăvit eşti; Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, slavă Ţie. Tu, Cel ce locuieşti în lumina cea nepătrunsă şi neapropiată, pentru rugăciunea mea, a smeritului şi nevrednicului robului Tău, depărtează demonii şi stinge viclenia lor de la robii Tăi; revarsă ploaie la bună vreme peste tot pământul şi fă-l să-şi dea roadele lui; copacii şi viile să-şi dea deplin rodul lor; femeile să fie dezlegate şi izbăvite de nerodirea pântecelui; acestea şi toată lumea mai întâi fiind dezlegate, dezleagă şi toată zidirea Ta de toate legăturile diavoleşti. Şi dezleagă pe robul Tău (numele) împreună cu toate ale casei lui de toate legăturile satanei, ale vrăjilor, ale farmecelor şi ale puterilor potrivnice. Împiedică Tu, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, toată lucrarea satanei, Tu, Cel ce dai dezlegare de magie, de farmece, de vrăji şi de toate lucrările sataniceşti şi de toate legăturile lor, şi distruge toată lucrarea vicleană prin pomenirea Preasfântului Tău nume.

Aşa, Doamne, Stăpânitorule a toate, auzi-mă pe mine, nevrednicul slujitorul Tău, şi dezleagă pe robul Tău (numele) de toate legăturile satanei şi dacă este legat în cer, sau pe pământ, sau cu piele de animale necuvântătoare, sau cu fier, sau cu piatră, sau cu lemn, sau cu scriere, sau cu sânge de om, sau cu al păsărilor, sau cu al peştilor, sau prin necurăţie, sau în alt chip s-au abătut asupra lui, sau dacă în altă parte au venit, din mare, din fântâni, din morminte, sau din orice alt loc, sau dacă a venit prin unghii de om, de animal, sau gheare de pasăre, sau prin şerpi vii sau morţi, sau prin pământul morţilor, sau dacă a venit prin străpungere de ace, dezleagă-le pentru totdeauna, în ceasul acesta, Doamne, cu puterea Ta cea mare.

Tu, Doamne, Dumnezeul nostru, Care cunoşti şi ştii toate, dezleagă, sfărâmă şi distruge acum lucrările magiei, iar pe robul Tău (numele) păzeşte-l cu toţi ai casei lui de toate uneltirile diavoleşti.

Zdrobeşte cu însemnarea cinstitei şi de-viaţă-făcătoarei Cruci toate puterile potrivnicilor. Pustieşte, distruge şi depărtează pentru totdeauna toate lucrările magiei, vrăjitoriei şi fermecătoriei de la robul Tău (numele).

Aşa, Doamne, auzi-mă pe mine, păcătosul slujitorul Tău, şi pe robul Tău, cu toţi ai casei lui, şi dezleagă-i de demonul de amiază, de toată boala şi de tot blestemul, de toată mânia, nenorocirea, clevetirea, invidia, farmecele, nemilostivirea, lenea, lăcomia, neputinţa, prostia, neînţelepciunea, mândria, cruzimea, nedreptatea, trufia, şi de toate rătăcirile şi greşelile, ştiute şi neştiute, pentru sfânt Numele Tău, că binecuvântat eşti în veci. Amin.

[7] În unele reviste de parapsihologie apărute în România această rugăciune a fost tipărită ca un mijloc eficient de apărare împotriva forţelor diavoleşti. Dar, aşa cum se poate vedea şi din conţinutul ei, ea trebuie rostită numai de către preot: „Dezleagă pe robul Tău (numele) şi pe toţi ai casei lui…". Cine îşi imaginează că poate lupta împotriva răului mergând pe căi diferite de cele recomandate de Biserică nu face decât să se lase influenţat de aceste puteri (n. ed.).

Danion Vasile:
Cuvinte despre vrăji şi vrăjitori

… Fiind aprinşi de dragoste fierbinte pentru Dumnezeu, Sfinţii Părinţi nu au avut de ce să îşi piardă timpul studiind în amănunţime practicile vrăjitoreşti din vremea lor. Sfinţii nu au scris dicţionare de vrăjitorie, ci au scris tratate împotriva vrăjitoriei de orice fel. Chiar dacă s-au referit în mod particular numai la anumite practici vrăjitoreşti, ei au combătut orice formă a vrăjitoriei.

Dacă în noua ofertă religioasă găsim elemente pe care nu le vedem dezvoltate de Sfinţii Părinţi, să ştim că ne aflăm cu siguranţă în faţa unei înşelări; chiar dacă diavolul reuşeşte să ne pună înainte fapte pe care este imposibil să le contestăm, şi chiar dacă vedem numai îndemnuri la bunătate sau lucruri în care nu găsim nimic rău, să ţinem cont de faptul că cel care ne vrea pieirea nu este o cunoştinţă de-a noastră retardată, ci este Ispititorul care ştie că oamenii primesc mult mai uşor minciuna dacă este ambalată în adevăr. Oricine îşi imaginează că intrând într-o aventură spirituală parabisericească va găsi elemente care să îl apropie de Dumnezeu nu va culege rarele flori de colţ, ci va cădea cu siguranţă în prăpastie.

După cum am văzut mai sus, spectrul de manifestare a înşelării neopăgâne este destul de larg. Este de la sine înţeles că Biserica respinge astfel de credinţe şi astfel de practici nu din teamă, nu dintr-o apărare crispată a vechilor tradiţii. Sfânta Evanghelie conţine profeţii privitoare la răspândirea rătăcirilor din zilele noastre, iar Părinţii duhovniceşti contemporani nu s-au sfiit nici o clipă să lupte împotriva lor.

… În ultima vreme până şi vrăjitoarele, pentru a avea mai multă credibilitate şi pentru a convinge lumea că nu folosesc puterile întunericului, au început să „folosească” icoane, cruci, agheasmă, mir şi alte obiecte specifice cultului bisericesc. Dar oricât de interesant ar fi circul pe care îl fac, vrăjitoarele rămân tot unelte ale diavolului. Chiar dacă apare tot mai des diferenţierea între cele care fac magie albă şi cele care fac magie neagră (culmea stupidităţii fiind „convertirea” unei vrăjitoare care se pocăieşte de la magia neagră la cea „albă”). Nu există decât un singur fel de magie, şi magia „albă” este de fapt tot neagră, şi toţi cei care merg la vrăjitoare calcă pe drumul iadului. Aşa a învăţat şi va învăţa Biserica până la sfârşitul veacurilor, oricât de fardate ar fi practicile noilor generaţii de vrăjitoare.

Cât despre cugetarea la cele sfinte, trebuie spus că aceasta nu presupune fixarea atenţiei asupra unei icoane sau a unei cruci. Sfinţii noştri nu făcut meditaţii în faţa icoanelor, ci s-au rugat celor reprezentaţi în ele. Nu au căutat să îşi valorifice iluzorii puteri lăuntrice, ci au căutat numai mila lui Dumnezeu.

Noi nu putem spori duhovniceşte numai prin puterile noastre. Cine foloseşte astfel de practici magice - cum este repetarea unor cuvinte „sacre” sau concentrarea asupra unor fiinţe - crede că poate spori doar prin puterile sale. Concepţia aceasta nu este nouă, este o veche idee păgână, căreia îi stă împotrivă cuvântul Mântuitorului care a zis: „fără Mine nu puteţi face nimic” (Ioan 15,5).

… A aprecia un eretic pentru că ţine posturi aspre înseamnă a nega puterea vrăjmaşului de a-i întări pe cei care sunt rupţi de Biserică. A aprecia liniştea sufletească a unui eretic înseamnă a pierde din vedere că aceasta e dată de diavol tocmai pentru a da impresia unei sporiri duhovniceşti şi este foarte diferită de liniştea adevărată pe care o dăruieşte Dumnezeu fiilor Bisericii. A aprecia faptul că un eretic îmblânzeşte animalele sălbatice prin „blândeţea” sa înseamnă a uita prea uşor că la fel de simplu le îmblânzeşte orice vrăjitor renumit, chiar dacă nu are o blândeţe asemănătoare.

Oamenii au tendinţa de a judeca superficial lucrurile de acest gen, şi responsabilitatea pentru această situaţie o poartă mai ales mass-media. Demonii care folosindu-se de mass-media deturnează atenţia oamenilor de la lucruri duhovniceşti şi o canalizează asupra a tot felul de subiecte pătimaşe au în problemele spirituale rolul de „mare manipulator”. Dacă de exemplu un bioenergetician este lăudat pe câteva posturi de televiziune şi câteva ziare îi prezintă vindecările, omul obişnuit are tendinţa să îl aprecieze. „E, hai că nu o fi dracul chiar atât de negru. De ce zice Biserica că astfel de oameni folosesc puterile întunericului? Uită-te la el ce om civilizat este, ce frumos vorbeşte, ce bine arată. Şi mai face şi multă milostenie, ba chiar pe oamenii săraci îi tratează gratuit...”

Astfel de replici se aud nu de puţine ori prin familiile „creştine”. Ele vin oarecum firesc, dacă ţinem seama de atacul dezlănţuit asupra dreptei-credinţe; asalt pentru care mass-media este cel mai bun mijloc de propagandă. Pe tarabele de ziare găsim şi cărţi eretice. În librării standurile sunt pline de literatură neopăgână, iar cărţile creştine abia se văd. La radio şi televiziune, tot felul de „iniţiaţi” vin să vorbească despre calea spre Dumnezeu, iar atunci când preoţii vor să răspundă anumitor provocări li se atrage atenţia că nu au dreptul la manifestări „extremiste”. În zilele noastre cei care vor să apere învăţătura Bisericii de erezii sunt etichetaţi drept

fundamentalişti şi sunt denigraţi în fel şi chip. Dar dacă ne vom uita în Viețile Sfinților vom vedea că mărturisirea adevărului nu a fost răsplătită cu aprecieri, ci cu jigniri şi prigoniri de tot felul. De aceea nu trebuie să ne mire că societatea contemporană nu îngăduie să îi fie dărâmaţi idolii îmbrăcaţi în veşminte ademenitoare (cum ar fi „egalitatea credinţelor religioase"). Astăzi cei care vor să apere învățătura Bisericii îşi asumă riscul de a fi chemaţi în arenele Romei contemporane, pentru a fi judecaţi în văzul celor însetaţi de „pâine şi circ".

… Între miturile contemporane la loc de cinste stă mitul războiului psihic, în care tot felul de fiinţe (uneori din „lumi paralele", alteori din lumea aceasta), încearcă să ne domine psihic. Mulţi oameni sunt tentaţi a vedea în greutăţile prin care trec numai „mesaje" trimise de către duşmanii lor; uneori se complac în a da vina pe farmecele care li s-au făcut şi se gândesc cum să scape de aceste farmece . De obicei aleargă după ajutor la o vrăjitoare „albă". Şi aşa, fără să fie conştienţi, intră sub influenţa diavolului.

Este adevărat că, în rare cazuri, unora li s-au făcut farmece (există relatări de acest gen şi în literatura hagiografică). Dar singurul mod de a scăpa de ele este vieţuirea curată, spovedania sinceră, împărtăşania, postul şi rugăciunea. Oamenii preferă însă orice altă reţetă care să nu presupună schimbarea vieţii, care să nu presupună nici pocăinţă, nici nevoinţă; o astfel de reţetă nu poate avea efectul scontat.

În privinţa războiului psihic, relatările privitoare la civilizaţiile care agresează mental omenirea sunt simple poveşti. Ele nu fac altceva decât să îi sperie pe oameni, să genereze tensiune şi să servească răspândirii unor practici oculte, practici despre care se susţine că oferă o imunizare a persoanei în faţa atacurilor psihice. Chiar dacă aceste tehnici dau o oarecare linişte, chiar dacă dau aparenţa unui echilibru interior, în ele se ascunde diavolul.

Totuşi, deşi aceste războaie cu entităţi din lumi paralele sau cu mari magicieni care vor să stăpânească lumea sunt iluzorii, un război nevăzut există într-adevăr: e războiul cu puterile întunericului, şi în acest război putem birui numai rămânând în Biserică, primind învăţăturile ei şi trăind după poruncile Evangheliei. Orice tehnică auxiliară de protecţie (chiar dacă include rugăciunea, folosirea apei sfinţite sau a oricărui element creştin) nu numai că este ineficientă, ci este chiar dăunătoare, nefiind decât un mod de a cere hoţului să îţi păzească locuinţa.

Din volumul *Dărâmarea idolilor*,
Editura Bunavestire, 2002

… În Vechiul Testament se arată că pedeapsa care îi aştepta pe vrăjitori era moartea. În zilele noastre vrăjitorii au nu numai dreptul să facă ce vor, ci chiar să îşi facă publice convingerile, indiferent de modul în care aceste convingeri influenţează mediul social. Dar chiar dacă pentru vrăjitorii contemporani nu există pedepse penale, pe cei care mor nepocăiţi Dumnezeu îi va pedepsi cu osândă veşnică în chinurile iadului (statistic, numărul vrăjitorilor şi ereticilor care se pocăiesc înainte de a muri este infim).

Practicarea astrologiei, ca a oricărei alte forme de vrăjitorie, atrage după sine pedeapsa lui Dumnezeu peste întreaga comunitate care aprobă astfel de practici. În Cartea Proorocului Ieremia vedem cum închinarea la stele aduce mânia lui Dumnezeu peste aşezările idolatre, vedem cunoscuta prevestire a dărâmării Ierusalimului: "Casele Ierusalimului şi casele regilor lui Iuda vor fi necurate ca Tofetul pentru că pe acoperişul tuturor caselor se aduce tămâie întregii oştiri cereşti şi se săvârşesc turnări în cinstea dumnezeilor străini. (...) Iată voi aduce asupra cetăţii acesteia şi asupra celorlalte cetăţi toate nenorocirile pe care le-am rostit împotriva ei, pentru că şi-a învârtoşat inima şi nu ascultă cuvintele Mele" (Ier. 19, 13-15).

Precum a fost dărâmat Ierusalimul, aşa se vor dărâma şi cugetele cele viclene ale celor care se ocupă cu vrăjitoria. Iar mânia Domnului va fi greu de îndurat. În Sfânta Scriptură găsim relatarea curăţirii templului Domnului de toate cele ce slujeau la închinarea idolească: "Regele a poruncit lui Hilchia, arhiereul, preoţilor de mâna a doua şi celor ce stăteau de strajă la prag să scoată din templul Domnului toate lucrurile făcute pentru Baal, pentru Astarte şi pentru toată oştirea cerului şi să le ardă afară din Ierusalim" (IV Regi 23, 4).

O astfel de curăţire ar trebui să aibă loc în sufletul fiecărui creştin care îşi dă seama că s-a aflat în înşelare.

… Marele teolog român Ioan Gh. Savin scria: "Sunt şi la noi mulţi, foarte mulţi adepţi ai unor astfel de practici: de la femeia din periferia de oraş sau de la sate, care-şi caută în cafea sau umblă cu datul în cărţi, şi până la simandicoasele feţe care cred că au temeiuri ştiinţifice de a-şi cerceta destinul după prescripţiile ştiinţelor ascunse! Dintre aceştia, mulţi se cred şi se prenumără între fiii Bisericii. Şi încă dintre fiii cei buni. Cu

aceeaşi pioşenie cu care-şi aprind candela în faţa icoanei Mântuitorului sau cu care îşi duc sărindarul la cutare biserică cu sfinţi făcători de minuni, îşi poartă paşii şi spre prezicătorul care le va citi din stele şi din liniile mâinii sau ale scrisului viitorul. Un astfel de creştinism însă e mai aproape de magie decât de Hristos. Acest amestec între magie şi religie, între Dumnezeu şi Lucifer, între Simon Magul şi Hristos, între puterea demonică şi bunătatea divină nu înseamnă decât cea mai completă renegare a creştinismului. E apostazie directă."

Din volumul *S. O. S. - Despre horoscop, cutremure şi ghicirea viitorului*,
Editura Bunavestire, 2003

… Cum altfel ar putea fi numiţi creştinii care aleargă la vrăjitoare? Că cei mai mulţi clienţi ai vrăjitoarelor din România sunt ortodocşi, nu?

Am citit mai demult un articol despre Brazilia, ţara cu cele mai multe ghicitoare la mia de locuitori, ţara în care spiritismul e la loc de cinste. Până să citesc articolul nu îmi era clar cum într-o ţară cu un număr atât de mare de credincioşi catolici, magia e totuşi la loc de cinste.

Declaraţia unui "creştin" catolic m-a lămurit: "noi suntem creştini, noi o cinstim pe Fecioara Maria, vrem ca după moarte să mergem în rai, lângă Iisus. Dar în viaţa de zi cu zi avem multe probleme, şi pentru a le rezolva apelăm la spiritele strămoşilor, apelăm la spiritele care au capacitatea de a ne ajuta să depăşim orice necaz." Citind articolul am rămas şocat văzând cât de ciudat se poate amesteca credinţa catolică cu vrăjitoria.

Dar am stat şi m-am gândit: "dar la noi în ţară nu se întâmplă lucruri asemănătoare?" Chiar dacă la noi densitatea de vrăjitoare pe kilometru pătrat este mai mică decât în Brazilia, totuşi mentalitatea este asemănătoare.

Cum altfel se explică faptul că vrăjitoarele au clienţi, şi încă foarte mulţi?

Vrăjitoarele sunt atotputernice: vindecă bolnavi, dezleagă farmece, aduc acasă bărbaţii pe care nu i-au întors nici rugăciunile Bisericii, fac o sumedenie de lucruri bune. Ce li s-ar putea reproşa?

Că doar fac magie albă, nu neagră (nu este greu de observat că vrăjitoarele "negre" au mult mai puţin succes). Că doar lucrează cu Dumnezeu, nu cu diavolul.

Merge fata la vrăjitoarea cea bună, i se zic descântece sau dezlegări pentru cununie, şi peste câteva zile un tânăr se îndrăgosteşte de ea şi o ia de nevastă.

Sau: fata a rămas însărcinată, iubitul a părăsit-o. Fata merge la vrăjitoare, şi peste câteva zile iubitul vine cu un braţ de flori şi cu inelele de logodnă.

Sau: soţul a plecat de acasă de o lună, lăsându-şi femeia singură cu trei copii. Acatistele date la Biserică au rămas fără răspuns (aşa cum s-a întâmplat poate şi în cele două cazuri anterioare). Călcându-şi pe suflet, femeia merge la vrăjitoare. Vrăjitoarea "observă" că soţul fusese fermecat de o vrăjitoare rea, şi imediat dezleagă legăturile răului. "Soţul se va întoarce până la apusul soarelui..."

"Dacă e aşa, vă rămân datoare până la sfârşitul vieţii. Cât trăiesc nu o să vă uit", zice femeia cu inima plină de încredere. Orele trec şi bărbatul nu apare. Dar chiar cu câteva minute înainte să apună soarele, bărbatul bate la uşă.

"Slavă lui Dumnezeu, bine că te-ai întors....", zice femeia sărindu-i în braţe.

Ce e rău în cele spuse de mai sus? Cine are dreptul să judece modul în care cele trei femei au dobândit ceea ce îşi doreau?

Vrăjitoarele nu s-au închinat diavolului. Nu au blestemat. Aveau în casă icoane, cruci, ardeau tămâie şi stropeau cu agheasmă, invocând puterea lui Dumnezeu. Se poate contesta faptul că această putere a dat roade?

Tu vrei să te măriţi. E puţin probabil să nu fi fost îndemnată de vreuna dintre prietenele tale să nu mergi la o vrăjitoare, ca să te ajute să îţi împlineşti dorinţa. Astăzi a te duce la vrăjitoare nu mai este ceva ieşit din comun. Tu ori nu crezi că vrăjitoarele au putere, şi crezi că toate farmecele lor sunt simplă şarlatanie. Ori crezi că te pot ajuta, dar nu ai avut stare să apelezi la ele până acum. Ori ai apelat deja, o dată sau de mai multe ori. Ori crezi că au putere, dar că este de la diavol.

În cazul în care te îndoieşti de puterea vrăjitoarelor, înseamnă că te îndoieşti de puterea celui pe care îl slujesc. Diavolul nu vrea ca toţi oamenii să înţeleagă că el există. Cine crede că există diavol crede şi că există Dumnezeu. Ori aşa ceva nu îi place diavolului. Dacă toate vrăjitoarele ar face ceea ce promit, atunci puterile lor ar fi evidente. Dar diavolul vrea să stârnească multă confuzie. Şi are grijă ca în afara vrăjitoarelor de calitate să existe şi vrăjitoare care să nu poată face nimic: lumea le vede şi zice că toate vrăjitoarele nu fac altceva decât să amăgească oamenii.

Există o grămadă de ghicitoare care nu sunt în stare să spună nimic despre viitorul sau trecutul clienților lor. Şi totuşi lumea vine cu disperare şi la ele. Dar cei mai mulți aleargă la ghicitoarele care au rată de exactitate foarte mare.

Îți voi prezenta pe scurt un caz citit într-o culegere despre manifestările drăceşti, aşa-zisele "fenomene paranormale". Un ziarist era convins că arta vrăjitoarelor e simplă şarlatanie. A scris pe o hârtie o falsă autobiografie şi i-a dus-o unei ghicitoare ca să se convingă că aceasta va cădea cursa care îi fusese pregătită. În falsa autobiografie scria: "Mă numesc... şi sunt căsătorit cu Elvira încă de când eram studenți. Am avut noroc în viață. Soția mea este o femeie minunată, între noi a fost întotdeauna o înțelegere demnă de un model de familie. Părinții noştri au fost fericiți că nu ne-am creat unul altuia probleme de nici un fel. Atât mama mea cât şi mama soției mele au şi acum grijă de noi şi de cei trei copii ai noştri. Din punct de vedere material o ducem decent, nu ne lipseşte nimic, dar nu suntem bogați. Am 48 de ani şi este normal să ştiu ce mă aşteaptă în viitor. Mă îndoiesc că o vrăjitoare poate să îmi prevestească viitorul, mie şi familiei mele."

Ziaristul a avut un şoc la auzul cuvintelor vrăjitoarei: "Numele dumitale este..., şi nu cum scrie aici. Ai fost căsătorit de două ori, prima oară numai opt luni. Soția actuală nu se numeşte Elvira, ea poartă numele Maria, aşa mi se arată. De student ai luat-o pe prima, aia cu opt luni. Cu asta te-ai însurat după divorț. Dumneata duci o viață rea cu soția, iartă-mă, este o femeie ce şi-a bătut joc de dumneata de atâtea ori că nu pot să înşir ca să nu te superi. Aveți împreună un copil, văd aici, este o fetiță. Mult rău v-a făcut mama soacră, a umblat şi cu vrăji, acum sunteți pe despărțire. (...) De viitor îți zic să faci rânduială, eşti om cu cap. După ce faci rânduială o să fie ca lumea. Eu pot să te ajut!"

Ziaristul a rămas blocat. El era convins că vrăjitoarea va pica în cursa care îi fusese întinsă. Universul lăuntric al ziaristului se clătina, convingerile sale erau puternic zdruncinate. Nu avea cum să nege o realitate: ființa din fața lui îi spusese lucruri pe care nu avea cum să le ştie.

Da, era evident că vrăjitoarea avea nişte puteri care depăşeau înțelegerea omenească.

Am prezentat această întâmplare pentru că o consider reprezentativă pentru cei care merg, chiar cu îndoială în suflet, la vrăjitoare.

Nu era greu de bănuit că autobiografia prezentată inițial era falsă. Oamenii care vin la vrăjitoare vin pentru că au necazuri (numai în foarte rare situații unii vin din pură curiozitate).

Însă, chiar dacă şi un psiholog bun putea bănui că autobiografia e falsă, totuşi el nu putea spune datele personale ale ziaristului. E imposibil de contestat că vrăjitoarea avea acces la o sursă de informații care depăşea realitatea pe care o cunoştea ziaristul.

Sursa ei de informații era diavolul. Dar asta nu a înțeles ziaristul, impresionat de faptul că puterea de care se folosea vrăjitoarea nu venea de la vreun glob de cristal, nici de la vreun craniu de om, ca în desenele animate, ci o cruce de fier.

Nu le doresc celor care cred că toate vrăjitoarele au virtutea şarlataniei să se convingă că s-au înşelat. Ziaristul s-a convins, deşi inițial excludea o asemenea variantă.

Ar fi bine ca tu să fi ştiut înainte de a citi rândurile mele că nu există nici o vrăjitoare bună, că toate vrăjitoarele sunt slugile Satanei. Îți voi da câteva detalii legate de acest subiect. Nu ştiu exact când vrăjitoarele au început să abordeze varianta creştină, cu icoane şi cruci. Dar nu este greu să îmi dau seama că aşa le este cel mai uşor să facă prozeliți.

Dacă toate vrăjitoarele ar avea în casă numai imagini ale stăpânului lor, Satana, oamenii s-ar teme să le ceară ajutorul. Vedem în Viețile Sfinților că unii au alergat la vrăjitori tocmai pentru a primi ajutor în această lume, de la a dobândi fata pe care o iubeau până la a căpăta o slujbă mult-râvnită.

Ceea ce era specific contactului cu vrăjitorii este că ei cereau un preț: "Nu te mai închina icoanei Mântuitorului...!", sau "Nu te duce la biserică!", sau altele asemenea. Cei care alergau la vrăjitori sau vrăjitoare ştiau precis că fac lucruri urâte lui Dumnezeu.

Astăzi nu mai este deloc aşa. Astăzi vrăjitorii încercă să pară cât mai apropiați de credința în Dumnezeu. În "Istoria filosofiei oculte", Alexandrian relatează faptul că una dintre cele mai celebre vrăjitoare din Franța, care omora copii şi făcea şi alte nenorociri, duminica mergea la Biserică.

Cum să creadă oamenii că era unealtă a diavolului, când o vedeau la slujbă?

Cum să creadă oamenii că vrăjitoarele de astăzi sunt unelte ale diavolului, când au casa plină de icoane?

Trebuie să ne dăm seama că diavolul şi-a perfecționat stilul de lucru, a căutat metoda cea mai eficientă. El e ca un cameleon care de fiecare dată găseşte noi culori pentru a nu fi recunoscut de către cei care caută să îl identifice.

Cea mai reuşită prezentare a sa o fac preoţii care folosesc tehnici magice, cea mai cunoscută fiind poate aşa numita “deschidere a cărţii”. Când oamenii aud că un preot le zice viitorul, după ce deschide Psaltirea sau Sfânta Evanghelie, cum să nu alerge cu încredere la el? “Că doar e slujitor al altarului, nu vrăjitor...”. Dar despre astfel de slujitori voi mai aduce vorba spre sfârşitul acestui capitol.

Acum voi vorbi despre vrăjitorii şi vrăjitoarele cu înfăţişare standard.

Dacă deschidem un ziar de mare tiraj, nu ne va fi greu ca la rubrica “Diverse” să observăm anunţuri de mulţumire faţă de lucrările “binecuvântate” ale vrăjitoarelor.

“Costi din Bacău îi aduce şi pe această cale mulţumiri Samirei, adevărata urmaşă a celebrei ghicitoare Tănţica din Ferentari, care i-a scos argintul viu şi l-a vindecat de impotenţă.”

“Magda din Bucureşti îi va rămâne veşnic datoare Reginei Magiei Albe, Ariadna, care anul trecut a primit Scoica de Aur la Festivalul Vrăjitoarelor din India, şi care m-a ajutat să mă căsătoresc cu Săndel.

Dumnezeu să vă ajute, Mamă Ariadna...”

Şi câte şi mai câte mulţumiri. Ele dovedesc faptul că oamenii au fost mulţumiţi de prestaţia vrăjitoarelor. Nu s-au considerat nici traşi pe sfoară, nici minţiţi. Nu li s-a zis că îi va ajuta Dumnezeu şi de fapt i-a ajutat diavolul. Chiar dacă uneori vrăjitoarea cerea şi lucruri cum ar fi fire de păr sau legături de la mort, ele fac parte din arsenalul obişnuit pentru asemenea practici. Nimic nou, nimic care să stârnească neîncrederea.

… Şi cu toate astea Biserica vine şi spune: “Toate vrăjitoarele sunt slugile diavolului. Nu există magie albă şi magie neagră. Nu există decât un singur fel de magie!”

A dat la televizor o secvenţă: în casa unei vrăjitoare “albe” s-a găsit într-un depozit o mare cantitate de materiale furate. Un reporter a venit şi a filmat.

Cu multă blândeţe, vrăjitoarea a început cu ameninţările: “Dacă mă dai pe post, te nenorocesc, o să ţi se întâmple şi asta şi asta...”

“A, faceţi magie neagră, acum v-aţi dat de gol...”; reporterul era bucuros că a prins o secvenţă rară: să imortalizezi o vrăjitoare care face magie albă ameninţându-te cu “binefaceri” de care au parte cei asupra cărora lucrează magia neagră, nu este un lucru obişnuit.

Filmarea respectivă a dat la iveală cât de “curate” erau metodele de lucru ale vrăjitoarei. Cam aşa fac toate suratele ei: spun că fac lucrarea lui Dumnezeu până ce le supără cineva. Atunci îşi arată adevărata faţă.

Vrăjitori au existat dintotdeauna. Sfinţii le-au stat împotrivă, şi au arătat oamenilor că în spatele acestor vrăjitori stă diavolul. Nu de puţine ori aceşti diavoli au putut fi văzuţi de oamenii care nu cu mult timp înainte erau convinşi că nu greşeau cu nimic alergând la vrăjitori.

Ca să nu mai lungesc referirea la vrăjitoare, spun că orice lucru bun ar face ele îl fac numai pentru a înşela lumea. De ce pe un soţ pe care rugăciunile Bisericii nu îl aduc acasă, nici după luni de zile, o vrăjitoare îl poate aduce în câteva zile?

Pentru că Dumnezeu respectă libertatea pe care i-a dăruit-o omului. Dumnezeu nu forţează nici pocăinţa, nici convertirea. Pe când diavolul nu respectă această libertate: el obligă.

Este greu de înţeles cum soţul respectiv se întoarce brusc acasă. Dar totuşi putem înţelege că el şi-a părăsit familia pentru a duce o viaţă de păcat, pentru a trăi după poftele sale. Adică soţul L-a părăsit pe Dumnezeu pentru a trăi după voia sa, nedându-şi seama că astfel intră pe teritoriul păcatului, pe teritoriul diavolului. Diavolul îi dă în gând să se întoarcă acasă. El nu are cum să îşi dea seama că gândul îi vine de la îngerul întunericului. După ce, păcătuind din ce în ce mai mult, urechea sa duhovnicească a devenit din ce în ce mai sensibilă la şoaptele diavoleşti, a ajuns să confunde propria libertate cu lanţurile satanice. El se întoarce acasă numai pentru că diavolul a avut putere asupra lui. Şi, deşi la început se bucură de întâlnirea cu familia sa, încet-încet bucuria dispare. Acelaşi lucru se întâmplă atunci când lucrarea diavolului este chiar temelia unei familii.

…Să ştii că nu poţi merge la vrăjitoare gândindu-te că te vei spovedi şi păcatul se va ierta. Mergând cu un grup de studenţi de la Facultatea de Teologie la secţia unde se fac avorturi din Spitalul Municipal, pentru a încerca să le convingem pe femei să nu ucidă pruncii pe care îi poartă în pântece, mare ne-a fost mirarea să auzim replici de genul: “Ştim că e o crimă, că e un mare păcat. O să îl spovedim. Dar nu avem ce face, e greu să mai creştem încă un copil.”

O asemenea atitudine, pe care o au şi cei care merg la vrăjitori gândindu-se că după ce vor afla ceea ce îi interesează se vor putea spovedi, e blasfemiatoare. Vai de cei care batjocoresc astfel Sfânta Taină a Spovedaniei. Să ne ferească Dumnezeu să avem parte de osânda lor.

Astăzi există un nou termen pentru vrăjitorie: ocultismul. Te poți ocupa de studierea a tot felul de energii superioare, poți folosi puterea cristalelor sau a piramidelor: nu mai poți fi acuzat că eşti vrăjitor, din moment ce eşti ocultist. Adică totul e în regulă.

Îți scriu îngrijorat de multele curse care îți stau înainte. Îți scriu îngrijorat de faptul că în atâtea reviste găseşti tehnici de concentrare prin care îți poți afla viitorul.

Dar îmi dau seama că sunt foarte multe de scris despre astfel de practici. Înainte de a te vătăma sufleteşte prin aceste "nevinovate" experiențe încearcă să cunoşti ce spune Biserica despre ele. Poate că vei renunța să fii propriul cobai.

… Dușmanul întunericului este lumina. Problema este că oamenii nu ştiu unde să caute lumina, şi de multe ori se folosesc de diavol pentru a fi protejați de diavol.

Un exemplu îl oferă fetele care aleargă la vrăjitoarele bune pentru a li se dezlega vrăjile făcute de vrăjitoarele rele. Un alt exemplu îl oferă cei care se folosesc de tot felul de tehnici de protecție energetică pe care le găsesc prin reviste, tehnici care sunt oferă o inițiere subtilă în vrăjitorie.

Dacă mergi pe drumul Bisericii, nici un fel de vrăji nu te pot atinge. Dacă eşti spovedită şi împărtăşită, nu ai de ce să te temi că cineva îți va lega cununiile. Tot răul se va întoarce împotriva celor care se ridică împotriva ta.

Dacă nu mergi pe drumul Bisericii nici un fel de protecție nu te poate apăra de diavol. Orice zid în afara celui ridicat de Dumnezeul Bisericii se sfărâmă în fața diavolului. E mai bine să nu ai de suferit de pe urma unei curiozități nefolositoare. E mai bine să mergi numai pe cărări sigure, pe care îndoiala nu se apropie de inima ta.

Din volumul *Cartea nunții*,
Editura Nemira, 2003[8]

Există unii care sunt supărați că le merge rău, care nu dau vina pe zodiac, ci fac ceva şi mai rău: dau vina pe farmecele făcute de vrăjitoare. Există în zilele noastre obsesia farmecelor. Care este motivul acestei obsesii? Simplu: lenea omului de a duce o viață curată atrage, nu de puține ori, mânia lui Dumnezeu. Şi în aceste momente, ca şi în cele în care Dumnezeu vrea să încerce sufletele pentru a le răsplăti răbdarea, omul vede că îi este greu. Şi cea mai simplă motivație este că i s-ar fi făcut farmece. Este o motivație lesne de crezut de către cei din jur, chiar dacă uneori nici cel care o spune nu o crede.

Vedem pe la mănăstiri multe mame care au venit cu fiicele lor ca acestora să li se citească dezlegări de cununie. Fata nu are pețitori şi mama se îngrijorează. Dar mama nu ştie că fata a căzut în păcatul desfrâului cu fostul ei prieten, şi de aceea nu se mai înghesuie pretendenții. Şi mama tot aleargă pe la mănăstiri cu fata, deşi să o convingă să se spovedească nu reuşeşte. Bineînțeles că astfel de dezlegări nu au nici o putere în acest caz. Dacă fata s-ar pocăi pentru păcatul făcut şi dacă s-ar spovedi cu lacrimi, atunci Dumnezeu nu numai că ar ierta-o, ci i-ar rândui şi cu cine să se căsătorească. Dar fără pocăință toate dezlegările din lume nu o ajută la nimic.

Cât despre cei care cred sincer că li s-au făcut farmece pentru simplul motiv că au parte de încercări în viață, trebuie să spunem că aceştia sunt înşelați de vrăjmaşul care vrea să le ia cununa răbdării. Dacă ei ar răbda, cu nădejde, Domnul i-ar răsplăti. Dar aşa, ei caută să fugă de cununa răbdării. Unii merg de câteva ori la preot să le citească dezlegări. Şi dacă văd că nu le este imediat bine, atunci se duc şi la vrăjitori.

Dar nu la cei care fac magie neagră, "Doamne-fereşte" ar zice ei, ci la cei care fac magie albă. Că aşa le stă bine unor creştini.

Dar să ştiți că nu există decât un singur fel de vrăjitori, toți sunt slujitorii Satanei. Chiar dacă unele vrăjitoare merg la biserică, chiar dacă au în casă cruci, icoane, agheasmă, le țin numai ca să înşele oamenii. Chiar dacă se laudă că au vindecat oameni sau că au împăcat câteva familii, toate le fac cu puterea diavolului. Da, le stă în putere să împace familiile despărțite. Diavolul are putere asupra celor care trăiesc departe de Biserică. În cazul în care soțul se întoarce acasă, oamenii văd un lucru bun. Dar nu se gândesc că dacă vine nu de bunăvoie, ci prin puterea farmecelor care leagă ca nişte lanțuri, soțul nu va duce o viață creştină, ci va duce o viață pe placul diavolului care l-a întors acasă. Este de o mie de ori mai bine pentru femeia părăsită să îşi plângă singurătatea şi să Îi ceară ajutor lui Dumnezeu decât să alerge la ajutorul vrăjitoarelor sau al celor care zic că au însuşiri paranormale. Şi aceştia tot un fel de vrăjitori sunt. Chiar dacă se îmbracă în haine curate, chiar dacă au studii superioare, tot vrăjitori sunt.

Şi uite aşa intră unii oameni în hora dracilor, numai şi numai pentru că li s-a năzărit că li s-au făcut farmece. Şi totuşi, trebuie să ținem seama şi de cazurile în care s-au făcut într-adevăr farmece. Din Viețile Sfinților ştim că vrăjitorii au tot felul de puteri paranormale, aşa cum li se zice astăzi. Şi o dată cu răspândirea

[8] Din capitolul *Despre vrăjitoare şi dezlegarea cununiilor* (pp. 119- 130).

desfrâului în zilele noastre nu este greu de observat că are loc şi o înmulţire a vrăjitorilor şi vrăjitoarelor care au astfel de puteri. Unii credincioşi aleargă la vrăjitori tocmai pentru a căpăta un fel de aură specială care să îi protejeze de farmece. Dar şi aceasta este o înşelare. Nu există nici un fel de protecţie în afară de cea pe care o dă Dumnezeu credincioşilor care merg pe drumul cel bun. Creştinii care se spovedesc şi se împărtăşesc sunt apăraţi de puterea dumnezeiască de tot felul de farmece drăceşti. Şi oare cum ar putea vrăjitorii să ofere leac împotriva puterii drăceşti, din moment ce ei nu sunt decât argaţi ai diavolului? E adevărat că ei pretind că sunt fii ai luminii, şi cei mai slabi de minte îi cred. Dar Biserica lui Hristos învaţă altceva, şi noi trebuie să ascultăm glasul ei.

În momentul în care cuiva i s-au făcut farmece, numai Dumnezeu îl poate izbăvi. Prin dezlegările pe care le citesc preoţii, prin Moliftele Sfântului Vasile cel Mare, prin spovedanie, prin rugăciune şi post. Iar dacă cineva vrea cel mai sigur leac împotriva farmecelor, reţeta este simplă: să ducă o viaţă creştină, o viaţă de rugăciune şi înfrânare, şi farmecele nu îl vor atinge. Numai ferindu-ne de păcat vom putea fi feriţi de lucrarea farmecelor. Problema este că oamenii caută leacuri care să nu necesite vreun efort personal, caută protecţie faţă de puterile întunericului fără ca ei înşişi să meargă pe drumul care duce la lumină. Dar un astfel de leac nu există. Şi toţi cei care susţin că îl au, fie ei vrăjitori, radiestezişti sau alţi “vindecători”, nu sunt altceva decât braţe prin care se săvârşeşte lucrarea Satanei.

Vă îndemn încă o dată să mergeţi pe calea mântuirii. Da, iubiţilor, Hristos vrea să mergem pe calea mântuirii. Fără să ne temem de ghinioane, fără să ne temem de zile rele. Fără să ne temem de viitor şi fără să alergăm la cei care se ocupă cu ghicirea viitorului. Hristos vrea să mergem pe drumul curat pe care îl arată Biserica. Alt drum spre cerească Împărăţie nu există.

Din volumul *Despre înfruntarea necazurilor*, Editura Sophia, 2002

CUPRINS

Introducere	5
Satanismul sau religia lui Antihrist	9
Magia şi Demonismul	21
Ce rău pot să facă vrăjitorii	23
Felurile magiei	25
Mijloace materiale	29
Ce sunt descântecele?	32
Simptomele magiei	39
Ce este demonizarea şi cum se vindecă?	49
Cum pot fi dezlegate vrăjile?	58
Rugăciunea Sfântului Ciprian de dezlegare a vrăjilor	61